

Інфанта
Микола Вороний
Різьблю свій сон... От ніби вчора ми
Зійшлись, — і стріча та жива.
На землю тканками прозорими
Лягли осінні дерева.
Акордами проміннострунними
День хвилював і тихо гас.
Над килимами вогнелунними
Венера кинула алмаз.
У завивалі мрійнотканому
Дрімала синя далечинь, —
І от на обрії туманному
Замиготіла ваша тінь.
Дзвінкою чорною силъветою
Вона упала на емаль,
А поза нею вуалетою
Стелився попелястий жаль.
Ви йшли, як сон, як міф укоханий,
Що виринає з тьми століть.
Вітали вас — мій дух сполоханий,
Рум'яне сяйво і блакить.
Бриніли в серці домінантою
Чуття побожної хвали,
Коли величною інфантою
Ви пауз мене перейшли.
Ви усміхнулись яснозоряно
Холодним полиском очей, —
І я схилився упокорено,
Діткнутий лезом двох мечей.
Освячений, в солодкій муці я
Був по той бік добра і зла...
А наді мною Революція
В червоній заграві пливла.
1907-1922